

Arrest

**nr. 40 822 van 25 maart 2010
in de zaak RvV X/ IV**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 23 maart 2010 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van 19 maart 2010 van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid waarbij een aanvraag op grond van artikel 9 bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ontvankelijk, doch ongegrond wordt verklaard, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 19 maart 2010.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 maart 2010 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 24 maart 2010 om 12 uur.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gehoord de opmerkingen van advocaat D. DEWULF, die loco advocaat Ph. JANSSENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster is de dochter van de heer B. C. H., van Spaanse nationaliteit, wonende te Antwerpen.

Verzoekster heeft een Marokkaans paspoort, geldig van 10 april 2006 tot 9 april 2011. Zij houdt verblijf in België zonder houder te zijn van de vereiste documenten; zij is niet in bezit van een geldig visum in haar paspoort. Meerdere pogingen om documenten te bekomen om legaal in het Rijk te kunnen blijven, faalden.

Verzoekster dient op 23 maart 2010 een vordering tot schorsing wegens uiterst dringende noodzakelijkheid en een beroep tot nietigverklaring in tegen volgende beslissing (zie het verzoekschrift, p. 2/12): *“De beslissing van de gemachtigde van de Minister van Migratie- en asielbeleid van 19 maart 2010 waarbij de aanvraag tot regularisatie op grond van artikel 2.3 van de instructie van 19 juli 2009 werd geweigerd en waarbij verzoekster een bevel kreeg om het grondgebied te verlaten (Stuk 1)”*. Stuk 1 betreft een brief van 19 maart 2010 gericht aan de Burgemeester van de Stad Antwerpen, ondertekend “Voor de Staatsecretaris voor Migratie- en asielbeleid”, A. C., Attaché.

Dit schrijven luidt:

“Betrokkene haalt aan dat zij geregulariseerd wil worden op basis van de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art. 9bis van de Vreemdelingenwet. Zoals algemeen bekend, werden deze instructies door de Raad van State vernietigd op 11 december 2009. Zoals eveneens algemeen bekend, heeft de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, de heer Melchior Wathelet, zich geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde instructie, te blijven toepassen.

Betrokkene beroept zich op het criterium 2.3 van de vernietigde instructie van 19.07.2009, als dochter van een Spaanse onderdaan, namelijk de heer B. C. H. Zij dient hiervoor aan te tonen dat zij in het land van herkomst ten laste was van haar vader of dat zij inwoonde bij haar vader of dat zij wegens ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de EU-burger nodig heeft.

Verzoekster toont niet aan dat zij bij haar vader inwoonde, noch dat zij een gezondheidsprobleem heeft die een persoonlijke verzorging door haar vader vereist.

Betrokkene legt volgende stukken voor om de financiële afhankelijkheid van haar vader te bewijzen: een bewijs dat zij geen financiële bijstand ontving van het OCMW, een verklaring op eer en een document van de stad Antwerpen waaruit zou blijken dat haar onvermogenheid bewezen is.

Wat de verklaring op eer betreft, een verklaring op eer is geen sluitend bewijs van het ten laste zijn (RVV, 34.483 van 8 december 2009 en 35.463 van 9 december 2009). Zij gaat niet uit van enig officiële instantie. Bovendien kan in een verklaring op eer van alles bewaard worden. Verder legt betrokkene geen andere stukken voor waaruit haat ten laste zijn zou kunnen blijken. De loutere bewering van het feit ten laste te zijn van haar vader wordt niet met concrete elementen aangetoond.

Wat het document van de stad Antwerpen betreft, het gaat hier over de aanvraag van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie (bijlage 19ter). Het vermeende attest van onvermogen, waarnaar de Stad Antwerpen verwees, wordt niet in de bijlagen toegevoegd. Echter uit haar administratief dossier blijkt dat het gaat om dezelfde documenten als bij de aanvraag tot regularisatie (verklaring op eer en document van het OCMW). Dit document kan dan ook niet weerhouden worden als bewijs van ten lasteneming.

Hoe goed de integratie eventueel ook moge zijn (betrokkene staat die door attesten van Nederlandse les en het volgen van opleidingen), dit doet niets af aan de voorwaarde van het bewijs van ten laste zijn. Dit element kan dus niet in betrokkene's voordeel weerhouden worden.”

De inhoud van deze brief werd aan verzoekster ter kennis gebracht op 19 maart 2010.

Uit het verzoekschrift (p. 5/12) blijkt ook dat verzoekster op 18 maart 2010 werd tegengehouden bij een identiteitscontrole waarbij vastgesteld werd dat zij zonder geldig verblijf is in België en dat zij moet worden vastgehouden. Zij wordt overgebracht naar het repatriëringscentrum 127 bis te Steenokkerzeel waar haar werd medegedeeld dat zij naar Marokko zal worden teruggeleid. Er wordt aan toe gevoegd: *“Dit is de bestreden beslissing.”*

De overige stavingsstukken die bij het verzoekschrift werden gevoegd zijn volgens de inventaris: aanvraag van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie d.d. 15 april 2009, beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten d.d. 2 september 2009, verzoekschrift tot nietigverklaring d.d. 25 september 2009, regularisatieaanvraag op grond van artikel 2.3 van de instructie van 19 juli 2009 d.d. 1 december 2009, attest van het OCMW te Antwerpen d.d. 2 oktober 2010, verklaring op eed d.d. 10 oktober 2008, belastingsbrief van de vader van verzoekster waaruit blijkt dat verzoekster ten laste is van haar vader en zes voor eensluidend verklaarde afschriften.

2. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

Krachtens de artikelen 39/82, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en 43, § 1 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kan de schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid alleen worden bevolen als ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten akte kunnen verantwoorden, de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de akte een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen en er feiten worden aangevoerd die de uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Artikel 43, § 1 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bepaalt tevens dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering ook een uiteenzetting van de feiten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen dient te bevatten.

Gelet op het zeer uitzonderlijk en zeer ongewoon karakter van de uiterst dringende procedure tot schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling waarin de wet voorziet, en op de stoornis die zij in het normaal verloop van de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen teweegbrengt, waarbij onder meer de rechten van verdediging van de verwerende partij tot een strikt minimum zijn teruggebracht, moet de uiterst dringende noodzakelijkheid van de schorsing duidelijk worden aangetoond, dit wil zeggen dat ze klaarblijkelijk, en op het eerste gezicht onbetwistbaar, moet zijn.

Om te voldoen aan die voorwaarde, moeten feiten en gegevens worden aangebracht die direct aannemelijk maken dat de gevraagde schorsing, wil zij enig nuttig effect sorteren, onmiddellijk bevolen moet worden. Bijgevolg dient te worden benadrukt dat verzoekster dienvolgens de uiterst dringende noodzakelijkheid met concrete gegevens dient aan te tonen. Deze rechtvaardiging is tweeledig, enerzijds, dient te worden aangetoond dat de schorsing van de tenuitvoerlegging volgens de gewone schorsingsprocedure te laat zal komen en, anderzijds, dat zij niet onredelijk lang met het indienen van haar verzoekschrift heeft gewacht.

Naast de vaststelling dat verzoekster niet te lang met het indienen van haar verzoekschrift heeft gewacht, stelt de Raad evenwel vast dat verzoekster in haar verzoekschrift niet aantoont dat de schorsing van de tenuitvoerlegging van de beslissing van 19 maart 2010 die in toepassing van artikel 9 bis van voormelde wet van 15 december 2009, haar verzoek ontvankelijk doch ongegrond verklaart, volgens de gewone schorsingsprocedure te laat zal komen

De vermelding in het verzoekschrift dat verzoekster *“naar Marokko zal worden teruggeleid. Dit is de bestreden beslissing”* (zie p. 5/12) is onjuist. De bestreden beslissing waarbij de aanvraag van verzoekster om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9 bis van voormelde wet van 15 december 1980, ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard, en waarvan verzoekster een afschrift voegde bij haar verzoekschrift, bevat daaromtrent geen enkele aanwijzing.

Er is derhalve niet voldaan aan de voorwaarde van uiterst dringende noodzakelijkheid.

Deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftwintig maart tweeduizend en tien door:

Dhr. M. BONTE, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

Mevr. M. RYCKASEYS, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. RYCKASEYS

M. BONTE